

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 12 nr. 11

november 2000

LAD FORNUFTEN RÅDE

Da USA's præsident Bill Clinton tilbage i oktober 1994 holdt tale i det israelske parlament, Knesset, understregede han, at striden i Mellemøsten ikke står mellem trosretninger eller mellem jøder og arabere, men mellem de som vil fred, og de som vil krig. Her midt i jødernes lovgivende forsamling citerede han muslimernes hellige bog Koranen, og han lovede, at efterkommerne af Abrahams to sønner Isak og Ishmael atter ville komme til at leve i fred med hinanden. Det var et bevægende historisk højdepunkt i fredsprocessen. I dag er virkeligheden desværre en helt anden.

Som en levende hovedperson fra et af Schillers eller Shakespeares skuespil er præsident Clintons personlige skæbne blevet sammenfiltret med Mellemøstens historiske drama. Fanatiske kristne fundamentalister fra de amerikanske sydstater forsøgte gennem flere år at styrte ham fra embedet gennem Whitewater-affæren og Monica Lewinsky-skandalen. Sandsynligvis i ledtog med højreorienterede kredse i den israelske efterretningstjeneste Mossad. Med gustent overlæg udnyttede man præsidentens karaktersvaghed. I sandhed et drama.

Nu sigter selvsamme kredse efter at lægge hele fredsprocessen i graven. Og atter en gang udnytter man præsidentens personlige svaghed. Hårdt presset tog han parti for dem med de bedste politiske forbindelser på hjemmefronten. Han slog hånden af Yassir Arafat. Kort efter marcherede Ariel Sharon og fire tusinde israelske politifolk ind på Al haram al sharif på toppen af Tempelbjerget. Dermed var Clintons ord blevet gjort til skamme. Nu stod konflikten i Mellemøsten mellem trosretninger og mellem jøder og arabere. Dramaet er ved at blive en tragedie.

Fundamentalistiske jøder tror, at deres Messias træder frem, når Salomons tempel genopbygges og hele Mellemøsten opsluges af Armageddons flammer. Kristne fundamentalister tror, at Kristi genkomst er nær, når man kan høre apokalypsens fire ryttere galopere hen over Verden. De mest fanatiske i begge lejre arbejder nu sammen i USA og Mellemøsten for at virkeliggøre deres syge profetier. Hvis ikke de stoppes, forvandles tragedien til et helvede på jord.

Fundamentalister i alle trosretninger benægter eksistensen af menneskets frie vilje. De tror, vi er marionetter i gudernes fastlåste skæbnespil. De tager fejl. Vi mennesker er – på godt og ondt – vor egen skæbnes herre. Det er os, der bestemmer historiens gang. Derfor må vi rive Clinton ud af hans tragiske rolle, mens tid er. Om nødvendigt må vi tage alle vore erfaringer fra Den westfalske Fred i 1648 i anvendelse. Mellemøsten behøver ikke at gentage Europas bitre oplevelser med evigt varende krige, åndeligt armod og religiøst vanvid. Fredsprocessen skal tilbage på sporet. Lad fornuften råde.

AKTIEMARKEDETS BLIKKENSLAGERE

Den **13. oktober** foreslog erhvervsredaktøren på den amerikanske avis *The New York Post*, **John Crudele**, at **Den amerikanske Føderalbank** skulle bruge al sin magt og indflydelse til at sikre, at den voksende uro på **Wall Street** ikke udviklede sig til et ødelæggende krak på de amerikanske aktiemarkeder. Den kommentar udløste en flodbølge af vrede breve og e-mails til den stakkels erhvervsredaktør. For hvordan i alverden kunne han dog være så naiv at tro, at Den amerikanske Føderalbank eller den amerikanske regering havde noget som helst at gøre på aktiemarkederne, hvor de frie markeds kræfter råder?

Den **20. oktober** offentliggjorde John Crudele de mest civiliserede af læsernes hysteriske reaktioner, men påviste samtidig, at der med stor sandsynlighed havde fundet en diskret markedsintervention sted netop den fredag, hvor han havde været så fræk at foreslå det. Og onsdag den **18. oktober**, hvor både **Dow Jones** og **Nasdaq** atter styrteddykkede, rettede kurserne sig mirakuløst, da **Goldman Sachs**, **Merrill Lynch** og andre ledende børsmæglerselskaber pludselig havde likvide midler til at købe stort ind på aktiefuturesmarkederne. Føderalbankdirektør **Alan Greenspan** ville aldrig indrømme det offentligt, men sandsynligheden taler for, at det var Den amerikanske Føderalbank, der stillede de nødvendige midler til rådighed for den diskrete intervention.

For de læsere som stadig måtte tvivle på, at Den amerikanske Føderalbank overhovedet kunne drømme om at gribe ind på aktiemarkedet, henviste John Crudele til en artikel i *The Washington Post* fra den **23. februar 1997** (se også *Agro-Nyt*, marts '97). Her beskrev avisens finansmedarbejder **Brett D. Fromson** en særlig arbejdsgruppe i **Det hvide Hus** med betegnelsen **Working Group on Financial Markets** (Arbejdsgruppe angående Finansmarkederne -red.). Gruppen, der blev dannet efter børskrakket den **19. oktober 1987**, ledes af finansministeren sammen med føderalbankdirektøren, formanden for finanstillsynet og formanden for varebørskommissionen. Arbejdsgruppen har en stab af embedsmænd, der er i kontakt med de vigtigste banker og ledende børsselskaber på det amerikanske aktie- og obligationsmarked. På arbejdsgruppens møder, der som regel er hemmelige, diskuterer man den aktuelle situation på aktie-

markederne, og man øver sig i forskellige scenarier og krisesituationer. På baggrund af disse øvelser er der udarbejdet en detaljeret nødberejdsplan, **Executive Directory for Market Contingencies**, også kaldet »den røde bog« efter farven på omslaget. Blandt de ledende aktører på det amerikanske aktiemarked bærer arbejdsgruppen i øvrigt øgenavnet »**Plunge Protection Team**« (»kurskredssikringsholdet« eller »aktiemarkedets blikkenslagerbande« -red.).

Arbejdsgruppens primære opgave er at forhindre den ultimative krise, hvor et ukontrollabelt kurskred lukker aktiebørsen. Den situation var nær opstået den **19. oktober 1987**, da Dow Jones-indekset faldt med **508 point** eller **22%** på en enkelt dag. Da kursfaldet fortsatte den følgende dags morgen, besluttede børsdirektør **John Phelan** sig for at kontakte **USA's** præsident for at bede om tilladelse til at lukke børsen, indtil panikken havde lagt sig (ifølge den amerikanske grundlov har kun præsidenten magt til at lukke aktiemarkederne -red.). Den amerikanske Føderalbank overtalte dog Phelan til at vente, indtil man havde set effekten af en massiv likviditetsudvidelse. Føderalbanken oversvømmede simpelthen investeringsbankerne med kontanter og åbne kreditlinier, og midt på eftermiddagen den **20. oktober** lykkedes det omsider at få aktiekurserne til at stige igen.

Det store spørgsmål for arbejdsgruppen er naturligvis, hvornår den skal gribe ind. Gruppens stab følger løbende de forskellige bankers og investeringsselskabers likviditet. Den store panik opstår, hvis én eller flere af de ledende aktører på markedet pludselig ikke kan svare enhver sit. Skulle det ske, står Føderalbanken klar med åbne kreditlinier. Men det er også vigtigt, at der bliver grebet ind, længe inden den store panik breder sig. Hvis markedet er præget af stor nervøsitet kan Føderalbanken lade udvalgte børsselskaber stabilisere kurserne gennem strategiske opkøb. Meget tyder på, at det var det der skete den **13., 18. og 26. oktober**, da Nasdaq på et hængende hår undgik panik, efter at indekset alle tre dage kom tæt på **3.000 point**. Alligevel har man ikke haft held til at skabe et nyt, holdbart opsving på markederne, og, som **Lyndon LaRouche** bemærkede den **29. oktober**, kan man ikke fortsætte med krisestyring i al evighed. Pludselig en dag virker indgrebene ikke længere. Og så er Fanden løs.

RELIGIONSKRIG TRUER I MELLEMOSTEN

Den israelske højrepolitiker **Ariel Sharons** provokerende optræden ved den muslimske helligdom **Al haram al sharif** på **Tempelbjerget** i **Jerusalem** den **28. september**, har forvandlet den årelange politiske strid mellem palæstinensere og israelere til en religionskrig, der kan sprede sig til hele **Mellemøsten**. **Al haram al sharif** er den tredje vigtigste helligdom for alverdens muslimer (det var herfra profeten **Muhammed** steg til himmels -red.). Samtidig er Tempelbjerget jødernes største helligdom. Her lå **Salomons Tempel**, der blev ødelagt af babylonierne i **586 f.Kr.** Og her lå **Det andet Tempel**, som blev jævnet med jorden af romerne i **70 e.Kr.** **Grædemuren** er det eneste, som står tilbage.

Første skridt i retning af en uheldsvanger religiøs konflikt blev taget under fredsforhandlingerne i **Camp David** i **juli**. Palæstinensernes leder **Yassir Arafat** truede med ensidigt at udråbe en palæstinensisk stat ved udgangen af **september**, hvis ikke **Israel** meget snart iværksatte den tilbagetrækning fra de besatte områder på **Vestbredden** og i **Gaza**, som ifølge **Oslo-aftalen** skulle have været påbe-

Torsdag den 26. oktober: Efter en kort stigning først på dagen fik Nasdaq-indekset det atter dårligt og nærmede sig hastigt den psykologiske grænse på 3.000 point. Men midt på eftermiddagen foretog velplacerede investeringselskaber strategiske opkøb, der hastig drev indekset i vejret. Var det Føderalbanken, der skaffede de nødvendige likvide midler til en hurtig rejsning?

gyndt for flere år siden. Som modtræk krævede Israels premierminister **Ehud Barak**, at palæstinenserne skulle opgive herredømmet over **Østjerusalem**. Alle ved, at det er et krav, som hverken Arafat, palæstinenserne, de arabiske lande eller verdens godt **1 mia.** muslimer kan eller vil opfylde. Alligevel støttede **USA's** præsident **Bill Clinton** det israelske krav, og dermed var den religiøse konflikt, som man i årtier har stræbt efter at undgå, en realitet.

Palæstinenserne har iværksat en ny opstand de kalder »Al aqsa-intifadaen« (efter **Al aqsa-moskeen**, som ligger oppe på Tempelbjerget *-red.*). Israellerne har svaret igen med militærmagt, og på bare fire uger har mere end **140** mennesker mistet livet. Hvis ikke fornuftige politiske kræfter i **Mellemøsten, Europa** og **USA** meget hurtigt griber ind, kan den igangværende konfrontation mellem israelere og palæstinensere udvikle sig til en uendelig række af irrationelle religiøse konflikter, der gradvist underminerer de civiliserede samfund i hele regionen. Nøjagtigt som man så det i Europa fra **1511** og helt frem til **Trediveårskrigen**s afslutning i **1648**.

Den **30. oktober** gav den britiske avis *The Times* et kort indblik i den dybe middelalder som venter, hvis ikke konflikten hurtigt kommer under kontrol. Avisens korrespondent i Jerusalem, **Sam Kiley**, havde talt med **Gershon Solomon**, der leder den jødisk-kristne fundamentalistiske gruppe, der kalder sig »**The Temple Mount Faithful**«, »**Tempelbjergets Troende**«. Gruppen har tætte forbindelser til stærkt højreorienterede politiske kredse i Israel og de fundamentalistiske kristne konservative kredse i USA, heriblandt prædikanten **Pat Robertson**. Ifølge gruppen er dommedag nært forestående. Set med Gershon Solomons øjne er »Al aqsa-intifadaen« indledningen til **Armageddon**, det endelige slag, hvor »**Gog** og **Magog** står overfor Israel« (**Ezekiels Bog 38-39, Johannes' Åbenbaring 20,7 -red.**). »Alle **Ezekiels, Esajas** og **Zakarias'** profetier sker nu fyldest. Vi kan endda forudsige, at der vil komme **atomkrig**«, sagde Solomon til *The Times*.

Israelsk politi og efterretningstjeneste har tidligere stoppet Solomon og hans gruppe i et forsøg på at sprænge Al aqsa-moskeen i luften. Centralt i gruppens verdensbillede står nemlig genopførelsen af Salomons tempel. Men det kan ikke lade sig gøre før de muslimske helligdomme på Tempelbjerget er fjernet. Ifølge *World Net Daily* den **29. oktober** vil Solomon forsøge at lægge en **4½ tons** tung grundsten til »**Det 3. tempel**« oppe på Tempelbjerget under **Chanukah**-helligdagene den **22.-29. december** (Jerusalems politi stoppede Solomon under et lignende forehavende den **16. oktober**).

Denne religiøse vanvid vil vokse, hvis ikke fornuftige politiske kredse får fredsprocessen tilbage på sporet. Det kan desværre blive meget svært. Allerede i **efteråret 1993**, umiddelbart efter indgåelsen af freds aftalen i **Oslo**, advarede den amerikanske politiker og økonom **Lyndon LaRouche** om, at chancen for fred ville blive tabt på gulvet, hvis ikke de konkrete økonomiske tiltag, infrastruktur- og vandprojekter, som er beskrevet i et detaljeret tillæg til Oslo-aftalen, hurtigt og effektivt blev ført ud i livet (se også lederen, *Agro-Nyt okt. '93*). Det skete ikke, tværtimod. Levestandarden på Vestbredden og i Gaza er faldet støt lige siden, og det er, sammen med den manglende israelske tilbagetrækning fra de besatte områder, en væsentlig kilde til de nuværende uroligheder.

USA har spillet en nøglerolle under hele fredsprocessen, og den amerikanske indflydelse i Israel kan blive afgørende for spørgsmålet om krig eller fred. Men de amerikanske politiske beslutningstagere er desværre ved at miste overblikket. Det blev demonstreret den **26. oktober**, da **Den amerikanske Kongres** vedtog en resolution, der entydigt lagde skylden for sammenbruddet i fredsforhandlingerne på palæstinenserens skuldre. Det var ikke befordrende for hverken amerikansk indflydelse eller en fremtidig fred i Mellemøsten.

Agro-Nyt's samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* vil den **3. november** udgive en rapport om krisen i Mellemøsten. Rapporten udpeger den politiske og filosofiske fraktion i Israel, som USA entydigt bør alliere sig med, hvis freden skal have en chance. Det drejer sig om de politiske arvtagere efter **David Ben Gurion** og **Golda Meir**. Det er en fraktion, der har sine filosofiske rødder i den økumeniske tradition fra **G. W. Leibniz, G. E. Lessing** og **Moses Mendelssohn**. Længe inden statens Israels fødsel kæmpede de imod den hadske nationalisme, der først blev repræsenteret af **Vladimir Jabotinsky** og senere af folk som **Ariel Sharon** og **Benjamin Netanyahu**. Rapporten kan bestilles hos *Agro-Nyt's* redaktion på **35 43 00 33**.

CLINTONS SVIGT

Efterhånden som krisen i **Mellemøsten** er blevet forværret, har stadig flere aviser i både **USA** og **Europa** sat forbindelse mellem sammenbruddet i fredsforhandlingerne og **Hillary Clintons** forsøg på at blive valgt til **Det amerikanske Senat** som repræsentant for delstaten **New York**. Under hele fredsprocessen havde præsident **Clinton** ellers formået at bevare både palæstinenserens og israelernes tillid ved nidkært at fastholde et engageret, men upartisk standpunkt. Det ændrede sig under **Camp David II**, hvor Clinton pludselig støttede israelske standpunkter, han udmærket vidste, **Yassir Arafat** ikke kunne acceptere. Denne proces kulminerede, da præsidenten ensidigt gav Arafat skylden for sammenbruddet i forhandlingerne.

Den **14. oktober** opsummerede den tyske avis *Frankfurter Allgemeine Zeitung* en række artikler i New York-avisen *The New Republic*, hvor Clintons skæbnesvangre holdningskifte direkte tilskrives Hillarys opportunistiske ønske om at tækkes **New Yorks** store jødiske vælgergruppe. *The New Republic* beskrev i detaljer, hvorledes fru Clinton åbenlyst fedtede for nogle af de mest rabiate jødiske ledere, heriblandt en fagforeningsmand fra **Brooklyn** ved navn **Dov Hikind**, der tidligere var medlem af den ekstreme gruppe **Jewish Defense League**, der blev ledet af nu afdøde rabbiner **Meir Kahane**. Ifølge *The New Republic* har Hikind åbent og hæmningsløst presset Hillary Clinton til at ændre politik. (Den **30. oktober** bekendtgjorde Hikind i øvrigt med slet skjult skadefryd, at han støttede **Texas'** guvernør **George W. Bush**, og ikke vicepræsident **Al Gore**, i præsidentvalgkampen, mens han stadig »overvejede«, hvem han skulle give sin støtte i senatsvalget).

Den **16. oktober** gentog *The New York Observer* de fleste af *The New Republics* beskyldninger mod Hillary Clinton, og tillagde en række eksempler på hendes holdningskifte til konflikten i Mellemøsten. Også her er man ikke i tvivl om, at det er Hillary Clinton, som har presset sin mand til at indtage en pro-israelsk holdning under fredsforhandlingerne, med et sammenbrud til følge.

Hele affæren har et ondt og tragisk skær af ironi over sig. Hillary Clinton forsøger nu at takkes de selvsamme kredse, som i **1997-98** forsøgte at udnytte **Monica Lewinsky-affæren** til at sætte hendes mand fra posten som USA's præsident. Ifølge en bog af den amerikanske forfatter **Gordan Thomas**, »*Gideon Spies*«, der blev udgivet i **marts 1999**, sendte den israelske efterretningstjeneste, **Mossad**, et aflytningsshold til **Washington** i **januar 1997**, hvor de, via Monica Lewinskys telefon, optog **30** intime samtaler mellem hende og præsidenten. Hvorfra vidste Mossad om affæren? Godt spørgsmål, men den unge Monica havde fået jobbet i **Det hvide Hus** gennem en forretningsmand i New York ved navn **Walter Kay**. Denne hr. Kay var en nær ven af både Monicas mor, **Marcia Lewis**, og vicepræsident Al Gore – samt fru Hillary. Ifølge arabiske kilder stod samme hr. Kay i nær forbindelse til **Ariel Sharons** netværk i USA. Igennem hele **1997** arbejdede det amerikanske forbunds-politi, **FBI**, i øvrigt intenst på at afsløre en israelsk spion i Det hvide Hus, der skulle gå under dæksnavnet »**Mega**«.

I sine nyligt udgivne memoirs skriver **Ruslands** tidligere præsident **Boris Jeltsin** bl.a.: »I slutningen af **1996**, umiddelbart efter Clintons genvalg, modtog jeg fra den russiske efterretningstjeneste en kodet rapport, der indeholdt en beskrivelse af de midler Republikanerne ville tage i anvendelse for at løse nogle af de alvorlige problemer, de stod overfor, og noterede, at Clinton havde en særlig forkærlighed for smukke unge kvinder. Ifølge rapporten planlagde Clintons fjender at plante en ung provokatør, der kunne udløse en alvorlig skandale, stor nok til at ødelægge præsidentens omdømme...«. Jeltsin skriver selv, at han dengang troede, at rapporten var »langt ude«.

Da den russiske efterretningstjeneste sender advarslen til præsident Jeltsin, er den unge Monica allerede i gang med sin affære med præsidenten. Hun var i øvrigt kendt for sin umættelige appetit på hankønsvæsener. Men advarslen falder sammen med den særlige undersøgelsesdommer **Kenneth Starrs** pludselige interesse for præsidentens sexliv. Hans undersøgelse havde indtil da kun drejet sig om køb og salg af sommerhusgrunde i **Whitewater, Arkansas**.

Midt under rigsretssagen imod Clinton i **februar 1998** skrev *The Jerusalem Post*, at det ville være bedst for Israel, hvis Clinton blev afsat og erstattet af Al Gore.

DUMBO ELLER PINOCCHIO?

Både for den amerikanske befolkning og alle andre, der følger amerikansk politik, har dette års amerikanske præsidentvalg været det mest uinteressante og uninspirerende i mands minde. Ingen af de to ledende præsidentkandidater, vicepræsident **Al Gore** og **Texas'** guvernør **George W. Bush**, har på noget tidspunkt fremlagt politiske visioner, der bare tilnærmelsesvis kunne kaldes inspirerende. De har heller ikke forholdt sig til et eneste af de politiske og økonomiske problemer, verden med rette forventer en amerikansk præsident påtager sig som sit ansvarsområde.

Overalt i verden er både Gore og Bush blevet gjort til genstand for en uovertruffen latterliggørelse. Den britiske

avis *The Guardian*, skrev den **25. oktober**, at valget står mellem »**Dumbo** og **Pinocchio**«. Ifølge den franske avis *Le Monde* den **18. oktober** er det enten et »kadaver« (Gore) eller en »idiot« (Bush), der bliver **USA's** næste præsident. Den **24. oktober** sammenlignende *The Daily Telegraph* Al Gore med et rumvæsen fra **1950'ernes** science-fiction-film, der er i stand til at forandre sit udseende, så han passer til den planet, han har invaderet. Men river man masken af ham, er der blot en bunke grønt slim. George W. Bush er ifølge avisen den lettere retarderede flinke fyr, som **James Stewart** spillede i filmen: »*Mr. Smith goes to Washington*«.

Desværre er hverken valgkampens indholdsløshed eller kandidaternes åbenlyse uegnethed en tilfældighed. Allerede i begyndelsen af **1999** nedsatte den indflydelsesrige tænketank **Council on Foreign Relations, CFR**, en arbejdsgruppe under navnet **Campaign 2000**. Denne arbejdsgruppe har haft stor indflydelse både på partiernes primærvalg og på udformningen af de senere debatter og vælgermøder (det var CFR, der fik **Jimmy Carter** valgt som USA's præsident i **1976**).

NYT BRETTON WOODS I ITALIEN

Den **12. oktober** var **Lyndon LaRouche** hovedtaler ved en uformel høring i det italienske parlaments udenrigspolitiske nævn. Blandt emnerne var årsagen til de høje oliepriser og nødvendigheden af en reform af **Bretton Woods-systemet**. Høringen blev ledet af parlamentsmedlem **Vincenzo Trantino**. I sin indledning sammenlignede LaRouche den igangværende finanskrise med sammenbruddet af de store italienske bankhuse **Bardi** og **Peruzzi** i det **14. århundrede**. Under spørgeperioden fik LaRouche mulighed for at beskrive **Franklin D. Roosevelts** økonomiske politik i **USA** og **Jean Monnets** økonomiske visioner for **Europa** efter **2. Verdenskrig**. Han opfordrede desuden de italienske politikere til at tage initiativ til et europæisk samarbejde med landene bag **ASEAN plus 3** (de ti medlemslande i den sydøstasiatiske samarbejdsorganisation, **ASEAN**, samt **Kina, Japan** og **Syd Korea** -red.).

Under sit besøg i **Rom** deltog LaRouche også i et møde i det italienske senat, hvor lignende emner blev diskuteret med senatsmedlemmer fra alle de italienske partier. Disse diskussioner var yderst konstruktive, og den **19. oktober** fremlagde **25** senatorer fra **6** forskellige partier, under ledelse af senator **Riccardo Pedrizza** fra **Allianza Nazionale**, en resolution der, på baggrund af den internationale finanskrise, opfordrer til etableringen af et nyt finanssystem, et nyt Bretton Woods. Resolutionen er stillet både til det italienske senat og den interparlamentariske gruppe, der i anledning af **Jubelåret 2000** står for en international konference i Rom den **4.-5. november** med deltagelse af **5.000** parlamentariere fra hele verdenen.